

Legyen az Ügy mindannyiunk ügye

„Az Ügy” elnevezéssel közös pályázatot írt ki a Magyar Telekom és a TV2 televíziós csatorna civil szervezetek számára. A pályázaton karitatív tevékenységet végző alapítványok és egyesületek vehettek részt. Társadalmi zsűri választotta ki azt a nyolc civil szervezetet, amelyekről egy-egy 30 perces dokumentumfilm készült. A nézők az adás alatt (és utána 5 napon keresztül) a 1771-es jótékonyági szám hívásával 200 forintot juttathatnak a számukra rokonszenves alapítvány számlájára, amelyet a Magyar Telekom is megtold. A legtöbb hívást regisztráló szervezetnek a cég további 5 millió forintot utal át, a többi alapítvány a telefonálásból befolyt összeg mellé még 1-1 millió forintot kap. Az első adást június 6-án sugározta a TV2 az Oltalom Karitatív Egyesület által egy éve alapított Hajléktalanok Labdarúgó-válogatottjáról. Június 13-án a Csodalámpa Alapítvány mutatkozott be, amely beteg gyermekek kívánságait próbálja teljesíteni. Június 20-án a beteg lovakat ápoló Bottyán Equus Hungária Alapítványé a képernyő, 27-én pedig az értelmi sérültek Baltazár Színházát ismerhetik meg a nézők. Kandász Andrea a dokumentumfilmek szerkesztője így vall új műsoráról.

„A Szülőszoba forgatásának befejezése után nagy úr tátozgott a lelkemben. Véget ért egy sorozat, amelyben igaz emberi sorsokkal találkozhattam, szenvedéseknek és örömeimnek lehettem tanúja, s a résztvevőkkel magam is átéltem ezeket az érzéseket. De befejeződött.

Egy alkalommal egy jótékonyági rendezvényen találkoztam a Magyar Telekom támogatásért felelős munkatársaival. A protokolláris beszélgetés néhány mondat után heves tervezettségbe csapott át, egy régóta dédelgetett álmukról beszéltek. Egy olyan televíziós műsort képzeltek el, amelyben nem a mesterségesen gyártott valóságshow-szereplőket lehet megszerettetni és rájuk szavazni, hanem igazi, „húsvér”, segítségre szoruló embertársaikkal azonosulhatnának a nézők, majd az ő valóságos életcéljaikra lehetne voksolni. A beszélgetést követően egy éjszakán keresztül rágódtunk operatőr-rendező kollégámmal, Borszéki Ferencsel, hogy is lehetne egy ilyen témát a kereskedelmi televízióban úgy elkészíteni, hogy az hasznos is és szórakoztató is legyen. Mert hogy meg kell csinálni, ez nem volt kérdés. Erre is felesküdtünk, amikor újságírók lettünk, vagyis hogy a média hatalmát felhasználjuk arra, hogy oldjuk az előítéleteket, hogy megszeretessük azokat, akikről a társadalom egy része gyakran nem vesz tudomást. A napos oldalon élők nem is gondolnak arra, hogy bármelyik pillanatban átkerülhetnek a segítséget kérők oldalára. Egy rosszul megválasztott közlekedési manőver vagy egy helyzet, amikor rosszkor vagyunk rossz helyen, de lehet akár egy szerencsétlen kimenetelű szülés, s máris rászorult lesz, aki ezt soha nem is gondolta volna.

Hajléktalan, halmozottan sérült, súlyosan beteg és így tovább.

Amikor ezt így végiggondoltuk, újra összeültünk, így kezdődött, hogy az álmatlanul, gondolatokkal töltött éjszaka után kitaláltunk egy műsort, amely mindannyiunk közös ügye lehet. És ez is lett a címe: Az ügy. Az ötlettel felkerestem a TV2 műsorigazgatóságát, akik egy másodpercig sem gondolkodtak nézettségi mutatókon, hanem hezitálás nélkül igent mondtak. Ez egy jó ügy – hangsúlyozták. – Kell nekünk! Így június és december lett Az Ügy hónapja a TV2-n.

Ezzel a műsorral az adományozó, mielőtt dönt, látja, hogy kinek és mire ad, így eltűnik a bizalmatlanság, miközben a támogatott szervezetek széles nyilvánossághoz jutnak.

És most nagyon jól érzem magam. Csordultig van a lelkem szeretettel, amikor látom a hajléktalanokat focistává vedleni a pályán, ahogy újra életcél találnak, küzdve a győzelemért és azért, hogy kijussanak a hajlék nélkülieknek rendezendő dél-afrikai foci-világbajnokságra. Amíg erre készülnek, nem a keserű sorsukon siránkoznak, hanem átélve a sikerélményt, a megoldást keresik, és ez nagyon jó mindenkinek, nekik is, és nekünk is, a társadalom nem hajléktalan részének. Róluk, hajléktalanokról az Oltalom Karitatív Egyesület gondoskodik. Kicsordul a könnyem, ahogy az agyvérzésben lebévult, 12 éves Adriennel látom újra mosolyogni, mert az Alapítvány egy régóta dédelgetett álmát váltja valóra, és a kislány helikopteren repülhet Budapest felett. Másnap sokkal jobban érzi magát. Több ezer gyerek várja ugyanezt az érzést, és azt, hogy a Csodalámpa Alapítvány segítsen. Csodát élek át, amikor látom, hogy az ország egyetlen lómentő szervezetének vezetője megfogja a megbokrosodott lovat, és suttog a fülébe. Soha senki nem fog többé bántani – mondja. És Büszke, a szél gyermeke megnyugszik, Klári pedig, a sérült kislány azóta tud írni és olvasni, amióta a lovakról gondoskodik. Beleborzongok, ha arra gondolok, hogy egy éve ezt a lovat, Büszkét, társaival együtt néhány óra választotta el attól, hogy a vágóhídra vigyék, mert lesérült egy versenyen, és így már nem hozott pénzt gazdáinak. De a többieknek már nem tudott helyet találni a Bottyán Equus Hungária Alapítvány. Felejthetetlen, ahogy a Múló Rúzs című előadáson Anna, a downkóros főszereplő viccelődik, ahogy mindent elkövet, hogy örömet szerezzen nézőinek. Minden szülő azt szeretné, hogy gyermeke így nevéssen. Azonban a Baltazár Színház Alapítványnak, illetve a társulatnak költöznie kell megszokott helyéről, mert elvették az otthonukat.

A szereplők nem a sajnálkozásunkat várják, hanem a segítségünket. Most esélyt kapnak, hogy az ügyük mindannyiunk ügye legyen. Most elég egy sms vagy egy telefon, és máris segítünk egy keveset.

Bizonyára vannak, akik azt mondják, mi közöm ehhez, én nem vagyok érintett. Én mégis azt kérem, hogy júniusban, keddenként, a késő esti órában kapcsolják be a tévékészüléküket, üljenek elé, felejtsenek el mindent erre az időre, és tárják ki a szívüket. Lelkükből, mint a műsor készítésekor valamennyiünk lelkéből, eddig ismeretlennek hitt érzések fakadnak. Arra gondolnak, hogy bármelyik pillanatban kerülhetnek olyan helyzetbe, mint a képernyő szereplői. És akkor önkök is boldogok lennének, ha mások segítenének. Ne féljenek sírni és nevetni, vállalják fel a rászorulókat! Tárcsázzanak, és higgyék el, jobb lesz a napjuk! Mert azt érzik majd, hogy adtak azoknak, akiktől abban a félórában, míg a filmjük pergett, sokat kaptak. És érezni fogják, és át fogják élni, hogy adni jó, nagyon jó...”

